

منالەكانیش ھەروەھا سیقیایەنن» ۱

ھایریش بوون
و: ئەدیب نادر

کورتە بیۆگرافیە ک:

ھایریش بوون لە ساڵی ۱۹۱۷دا لەشاری کۆلۆن لەدایکبوو و سەرەتا لە کتییخانە یە کدا دەستبەکار بوو و ئینجا بەدریژی دووھەمین جەنگی جیھان لە ھیزی پیادە ی ئۆردووی ئەلمانیا دا خزمەتی کردوو. پاش ساڵی ۱۹۴۵ بەکۆمەڵی ئیشتی ھەمەپەنگەو سەرقال بوو و ھەتا لە ساڵی ۱۹۵۱دا بووئە نووسەرێکی فریلانس (ناوابەستە). ھەر لەو دەمەو وەکو رۆماننووس، کورتە چیرۆکنووس و شانۆنامەنووسی ئیزگی ھاتە گۆرێ. یەكەم رۆمانی کە بەناوی: «شەمەندەفەرە کە ریک لەسەر وەختی خۆیدا ھات، بەلام ئادەم، تۆ لە کویت؟» بۆخۆی لە بی ئومیدی ئەوانەو ھەئەدەقورتاند کە دەستەوویەخە ی جەنگی سەرتاپاگیری ببوون، کارەکانی دواتریشی. «لەگەڵ شەودا ئاشنابوون، و «مائی پاسەوانی نەکراو» بوون بەرخوردیان لەگەڵ رەوشی پاش شەرو مۆجیزە ی ئیکۆنۆمی ئەلمانیا ی رۆژئاوا دا بەرقەرار دەکرد. پاشتریش؛ (کۆناھاتی میشییک» ۲) و «پۆرتیتی گرووییک لەگەڵ خانمیکدا» و «نابرووی لە دەستجووی کاتەرینا بلووم» کارە ناوکارەکانی ترین. ھایریش بوون لە ساڵی ۱۹۷۲دا خەلاتی نۆبلی ئەدەبی پیەخسراو.

دهقی چیرۆکهکه:

پاسه وانه که به توندوتیژییه که وه وتی «نا، ناتوانیت».

وتم «له بهر چی».

«له بهر ئه وهی هاودژی یاسایه.»

«له بهر چی هاودژی یاسایه؟»

«له بهر ئه وهی ئاوهایه، برادر، له بهر ئه وهیشه که، بیماردهکان بۆ چوونه دهره وه یواریان پینه دراوه.»

«وه لێ،» به شانازییه که وه وتم: «من یه کیتکم له برینداره کان.»

پاسه وانه که نیگایه کی قیژه وونی پیبه خشییم: «پیم وایه که ئه مه هه وه لێن که ره ته که زامدار بوو یته، ئه گینا درکت به وه ده کرد که برینداره کانیش هه ر به نه خۆش داده نرین. رامه وه سته، یه لالا بچۆره ژووره وه.»

به لām من شیلگیریم کرد.

«به زه بیه کت بیته وه،» وتم: «هه ر ته نیا به نیازم که ئا له و کیژه بچکۆله یه هه ندی کیک بکرم.»

ئامازه م به و جیگایه ی دهره وه کرد که کیژیکی رووسی بچکۆلانه ی قشتیله له نیو کرپوهی به فردا راوه ستابوو کیکی ده فرۆشت.

«بیت ده لیم، بچۆره ژووری!»

به فره که به ئارامییه که وه ده باریه نیو گۆلاوه زه به لاهه کانی سه ره وه شه و بانی ره شی خوتندن گاکه، کیژه بچکۆلانه که به دانیه خۆدا گرییه که وه ئا له ویدا وه ستابوو، سه ره له نوێ و جاریکی دیش سه ره له نوێ هاواری ده کرد: «خیک... خیک... (۳)»

«ئای خودایه،» به پاسه وانه که م وت، «زارم ئای تیزاوه، له بهر چی لێناگه ریت منداله که بیته ژووره وه؟»

«سیقیلییه نه کان بۆ هاتنه ژووره وه ری پیدراونین.»

«ئهی خودای میهره بان، زه لām،» وتم، «منداله که هه ر ته نه ها مندالیکه و هیچی تر.» نیگایه کی دیکه ی قیژه وونی پیبه خشیمه وه. «ئهی ئاخۆ من پیم وایه که مندالان سیقیلییه نین، های؟»

ئه مه له سه بر به ده ربوو، له گه ل ئه وه شدا که هیچ که سیک رانه ده بوورد، شه قامه نووته که، ته ریکه که له به فریکی غویار ئاسادا پیچرا بووه وه، منداله که یش هه ر له هه مان جیدا تاکوته نیا راوه ستابوو، بانگی ده کرد «خیک...»

هه ر چۆنیکی بیت به ره و دهری که وتمه رویشتن، به لām پاسه وانه که به هۆی ئاسینه که مه وه پرکیشی کردم و به تووره بییه که وه شیتاندی: «بگه رپوه، ئه گینا سارجیتنه که «ع» بانگ ده که م!»

«تۆ گه مژه یه کی له عنه تاویت،» منیش ئه ئاوا به گزیدا چومه وه.

«به لێ ئه وه راسته،» پاسه وانه که به خۆش نوودیه که وه گوتی. «هه ر که سیک که هیشتا که خودانی هه ستیکی ئه رکه ندیی بیت له لایه ن پیاوگه لی ئیه ئاساوه به گه مژه یه کی له عنه تبار له قه لām ده دریت.»

بۆ نیو خوله کی دیکه یش له نیو کرپوهی به فره که دا وه ستام، ده مروانییه ئه و کلوه سپیانه ی که ده بوونه قورپو لیتاوه، سه رانه ری هه وشه و بانی قوتا بخانه که تژی ببوو له گۆلاوه، لیره وه لیه ویدا خال خالی دوورگه چه رموووه بچکۆلانه کان چه شنی تۆزه شه کر تۆقره ی گرتبوو. له پرپکا کیژۆله بچکۆلانه که م بینی چاوی لێ قریاندم و به بیخه مییه کی نومایانه وه دوورکه وته وه وه به جاده که دا شوپرووه وه. منیش به دیووی ناوه وه ی

دیواره‌که‌دا پیه‌پێ دووی که‌وتم.

«خۆشه؟» پرسى «خۆشه؟»

«نه‌فردت له‌هه‌موو شتتیک،» که‌وتمه
تییفکرین، «ئاخۆ له‌راستیدا من نه‌خۆشم؟» و
ئه‌وسایش تییینی که‌لینتیکى نیو دیواره‌که‌م کرد که
له‌ته‌نیش میزگا‌که‌وه «۵» بو، له‌دیووه‌که‌ی
دیکه‌ی که‌لینه‌که‌یشه‌وه کیژه‌بچکۆلانه‌که
به‌کێکه‌کانه‌وه راوه‌ستا‌بوو. ئیدی پاسه‌وانه‌که
پییینه‌ده‌کرا ئالیره‌دا بمانینی. «ئینشاللا خۆهر
هه‌سته ئه‌رکه‌مه‌ندییه‌که‌ت پیروژ ده‌کات.» ئه‌ئاوا
تییفکریم.

منیش سه‌رم له‌قانده‌وه. به‌ته‌نگ سه‌رما‌که‌وه
نه‌هاتم. له‌به‌رئه‌وه‌ی برینپییچیکى ئه‌ستوور له
ده‌وری سه‌رمدا بوو وایلێکردبووم که‌گه‌لیک
رۆمانتیکیان «۱۰» به‌دیاریکه‌وم. کریم
سالزیکم «۱۱» تاکیکرده‌وه و لێگه‌رام که‌ئهو
که‌ره‌سته به‌تاموچێژه هیدییه‌که‌ له‌نیو زارما
بتویته‌وه. دووباره‌یش زارم ئاوی تیزایه‌وه...

«بنۆر،» به‌چه‌وه‌ گوتم، «من سه‌ریاکى ده‌بهم،
چه‌ند دانه‌ی تیدایه‌؟» کێژۆله‌که‌یش له‌کاتی‌که‌دا که
من نه‌ت سکوتی‌یکم لووش ده‌دا به‌دیقه‌ته‌وه،
به‌سه‌ری قامکه‌ ناسک و نیانه له‌راستیدا
چلکنه‌کانییه‌وه که‌وتبووه ژماردن. گه‌لیک
کشومات بوو، ته‌قربیه‌ن وه‌ها ده‌هاته به‌ردیده‌وه‌ک
بلیتی چنن ئاراییه‌کی نه‌رمونیان و له‌سه‌ره‌خوی
پرووشه به‌فره‌کانی نیوه‌ه‌وا له‌ ئارادابیت. زۆر
به‌هێواشی حسیی ده‌کرد، یه‌ک دوو دانه هه‌له‌یشی
کردوو، منیش هه‌ر له‌ویدا به‌خاموشییه‌کی فره‌وه
راوه‌ستا‌بووم خه‌ریکی خواردنی دوودانه‌کی تر
بووم. ئه‌وسا‌که به‌پرتا‌و چاوه‌کانی پیامدا
هه‌له‌پینا‌و، ئا له‌و گۆشه شله‌ژینه‌ریشه‌وه بوو که
گلینه‌کانی سه‌ره‌وژوور سه‌ریان‌کردو سپییینه‌ی
چاوه‌کانیشی وه‌کو شینایی ته‌نکی شیرى بی
سه‌رتوتیژ و‌ابوون. به‌رووسی شتتیکى به‌کژمدا
بلماند، به‌لام من به‌خه‌نده‌یه‌که‌وه شانه‌کانم
هه‌له‌ته‌کاند، له‌و ئانه‌دا ئه‌و چه‌مایه‌وه به‌ په‌نجه
بچکۆله‌ قریژاوییه‌کانی ۴۵ تیکى له‌نیو به‌فره‌که‌دا
نووسی؛ منیش پینجی دیکه‌ی خۆم خسته سه‌ری
و وتم: «ده‌با سه‌به‌ته‌که‌یش هه‌ر بۆمن بیت،
ده‌مه‌دیتى؟» سه‌ری له‌قانده‌وه، به‌ له‌سه‌رخۆیییه‌وه
له‌و میان‌ه‌ی که‌لینه‌که‌وه سه‌به‌ته‌که‌ی دایه‌ ده‌ستم و،

کێکه‌کان نایاب دیاریوون: قاشه‌ ما‌که‌روونی و
کریم‌اوییه‌کان «۶» با‌ته‌رمیلکه‌ توسته‌کان «۷» و
نه‌ت سکوتی‌ره‌کان «۸» یش به‌چه‌ورییه‌وه
ده‌دره‌وشانه‌وه. «چه‌ند با‌یییه‌؟» له‌ مندا‌له‌که‌م
سۆراغ کرد.

کێژه‌که‌یش خه‌ندامیژانه، سه‌به‌ته‌که‌ی به‌ره‌و لای
منه‌وه هه‌له‌پری و، به‌ده‌نگه‌ گه‌رم‌گوره‌که‌ی خۆی
وتی: «دانه‌ی به‌ دوو مارک و په‌نجایه‌.»

«هه‌ره‌موو ها‌ونرخن»

«به‌لێ،» سه‌ری له‌قانده‌وه.

به‌فره‌که‌ که‌وتبووه سه‌ر پرچه‌ زه‌ردفله‌ جوانه‌که‌ی،
گه‌ردیکی زیوینی به‌له‌ز پۆدره‌کاری ئه‌وی ده‌کردو
زه‌رده‌خه‌نه‌که‌یشی ئه‌فسووناوییه‌کی ته‌وا‌و بوو.
شه‌قامه‌ نووته‌که‌که‌ی پشته‌وه‌ی کێژۆله‌که‌ خه‌له‌وت
بوو، جیهانی‌ش مردوو ده‌هاته به‌رچا‌و...

با‌ته‌رمیلک توسته‌تیکم قۆزته‌وه‌وه که‌وتمه‌قه‌پال
لێگرتنی. به‌له‌زه‌تا‌وی و خۆش بوو، مارزییانیشیان
«۹» له‌نا‌ودا هه‌بوو. «ئه‌ها» که‌وتمه
بیرکردنه‌وه، «هه‌ر بۆیه ئه‌مانه‌یش نرخیان به‌قه‌ده‌ر
نرخى ئه‌وانى تره‌.»

کێژه‌بچکۆله‌که‌ که‌وتبووه زه‌رده‌خه‌نه‌.

شوئینیکیه وه؟» ناکریت ههر له و ناوه دا بوهستی و بهیلتیت له نیتو به فردا بنیتریتیت. ههرده بی بجیتته جیگایه که وه، هه تاکو ته گهر له ولاتیکی زیده تاریک و رهش و غه وارهدیشدا بریندار بووبیت..

منیش دهستبه جی جووتی کاغهزی سه د-مارکیم به ره و نه و رهوانه کرد. نه وسا پاره ی خه ر جکردمان پییوو، رووسه کان هه وسه د مارکیان به پالتویه ک ده دا، بو سی مانگیش ده چوو جگه له قورولیتته و خوین و هه ندی سۆزانیی و پاره به ولاره هیچی دیان نه دیتبوو.

به راویزه کان:

- ۱- Civilon : ناسه ریا ز. مه ده نی. خه لکی ناسو پایی و ئاسایی.
- ۲- Mission : په یام. مه ئموورییه ت.
- ۳- Khakes : به زویانیکی منگن واتا کیک.
- ۴- Sergeant : باش چاوه ش. به رپرسی پاسه وانان.
- ۵- Urinal : شوینی میزکردن. جیمیز.
- ۶- Macaroons and Cream
- ۷- Butter milk twists
- ۸- Nut Squares : نه مانه جو ری شیرینین.
- ۹- Marzipan : جو ره شیرینییه که.
- ۱۰- Romantic : خه یالی عاشقانه.
- ۱۱- Cream slice : جو ره شیرینییه که.
- ۱۲- Suger - Icing : تو زه شه کر.

ژنده:

Heinrich Böll
Chilren are ciuilions too
Translated from the
German by
Leila vennewitz
penguin Books 1977

به سرتسه سرت گوتم، «سه ینی و ره وه، باشه؟»، به لام کیژوله که ئیتر چیدی گوئی رانه ده دیرا، خیرا هه ره وک ترو و که یه ک بو ده رچوو، کاتیکیش به داخه وه که که لله م له میانی که لینی نیو دیواره که دا گیروو ئیتر ره ی بو وه وه، ههر به ته نها جاده رووسییه کیوماته که م دیت، نووته ک و چۆلوهۆل، ویده چوو که ئیدی به فره که هیتور هیتور خانوه سه ریان ته خته کان گو ره و شار بدات. بو کاتیکی دوو درێژخایه ن له ویدا وه ستام، به گیانه له به ریکی چاو-خه ماوی ده چووم که له میانه ی ته یمانیکه وه پروانیتته ده ره وه وه، ههر ته نها نه وده مه ی که هه ستم کرد نه سکوردم خه ریکه ره ق و سفت ده بیت سه رم بو نیو گرتوو خانه که کیشا ناوه وه.

بو هه وه لێن جاریش بو که له سیله که وه تیبینی بو گه نیی هپرکه ری میزگا که بکه م و، سه رجه م نه و کیکه بچکۆلانه خوشانه ییش تیبینی بکه م که به تو زقاله ئایسینگ شو گه ریکی (۱۲) به فر دا پو شرابوون. به حه سه رت کیشانیکیه وه سه به ته که م پر دایه و به ره و بینایه که هه نگاوم هه لئا، هه ستم به سه رمایی نه کرد، ئاهه و برینپیچه شیوه- رۆمانتیکییه له ده وری سه رمدا بو ده متوانی بو کاژیریکی تریش له به ر به فره که دا بوه ستم. له وینده ر نه مامه وه، چونکه هه رده بوایه بچه شوئینیک. پیاو هه رده بی پرواته شوئینیکه وه، نه ی نابی بچه